

ΔΙΝΟΡΑ

Ἡ ἐρωμένη του! Τὸ ὄνομα ἦτο γλυκὺ δι' αὐτήν, τόσην πίστιν εἶχεν ἐν ἐκείνῳ, καὶ τόσον ἠγάπα τὸν ὑπὸ τῶν χειμαρῶν τῆς ἐξιδανικευθέντα πρίγγιπα. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο δὲν τὸ ἐπρόφερον, οὔτε τὸ ἐσκέπτετο μάλιστα. Ἀφίνετο νὰ ζῆ, προσηλωμένη εἰς τὸν Ρενέ, καὶ μὴ ἀναμένουσα εἰμὴ τὴν ὥραν, καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς, ἐλεύθερον, ἀπαλλαγέντα, κηρυχθέντα ἀθῶον:

— Εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Ρενέ!

Ἀκόμη δὲν ἐσκέπτετο οὐδ' ὅτι «ἡ σύζυγος τοῦ πρίγγιπος Σαντεναί» ἦτο ἡ θὰ ἐγίνετο πρίγγιπέσσα. Δὲν ὄνειροπῶλει τὸν τίτλον, τὸν ὁποῖον ἔφερον ὁ Ρενέ. Ἦτον ἐκεῖνος, καὶ διότι ἦτον ἐκεῖνος, τὸν ἐλάτρευεν. Εἶχεν ἡ κόρη ἐν τῇ ἠρωϊκῇ ἀπλότῃ τῆς ψυχῆς τῆς τὴν ἀθωότητα ἢ τὰς χιμαῖρας τοῦ πατρὸς, τὰς ὁποίας ἐξήλειφεν ἤδη ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ τὸ ζευγαρωτὸ κελλὶ μὲ τὴν συντροφίαν τοῦ διαρρηγνύοντος τὰ χρηματοκιβώτια. Καὶ ἡ Δινόρα ἐδοκίμαζεν ἀπειρον ἰσχύαν μὲ τὸ ζευγαρωτὸν ὄνειρον τοῦ Φερῶ ἐλευθεροῦ, ἐξηγνισμένου ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦ Ρενέ, συζύγου τῆς.

Καὶ τότε, παραδόξως ἤρχιζε ζωὴ μεταξὺ τοῦ χορτασμένου ἀπὸ τοὺς Παρισίους παρισιοῦ, καὶ τῆς παιδίσκης τῆς αὐξηθείσης ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ μιᾶς βιβλιοθήκης: ζωὴ λαθραίων περιπάτων, τοῦ Ρενέ μὴ θέλοντος πολὺ νὰ φαίνεται, καὶ τὰς Δινόρας μὴ ὄνειρευομένης ἄλλο εἰμὴ νὰ στριχέται μόνῃ ἐπὶ τοῦ βραχιονόσ του, ἀδιάφορον ποῦ. Καὶ περιῆγον οὕτως τῶν νεανικῶν τῶν ἐρώτων τὸ εἰδύλλιον εἰς ἀποκέντρους γωνίας, ἀγνώστους εἰς τὸν Σαντεναί καὶ τερποῖσας αὐτόν. Ἐπήγαιναν ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς Δινόρας εἰς τὴν Μοντμάρτρ διὰ τῶν ἀγνώστων δρομίσκων, συγχέομενοι μετὰ τοῦ ὄχλου, ἢ ἀποπλανώμενοι ἐν τοῖς ἐρημικοῖς προαστείοις. Ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου τῶν Σαντεναί, παραδόξως ἠδύτητας εὑρισκεν εἰς τὰς ἀγνώστους ἐκεῖνας ἄκρας. Τὴν ἐπαύριον πληκτικῆς ἐσπερίδος, καθ' ἣν ἐντὸς τῶν ζοφερῶν αἰθουσῶν οἱ προσκεκλημένοι ἠναγκάζοντο νὰ συνδιελέγωνται μετὰ σιγηλῆς εὐλαθείας ἕνεκα τῆς πασχούσης μητρὸς του, ἠρέσκετο νὰ πλανᾶται μετὰ τῆς Δινόρας μέσῳ τῶν ἀτραπῶν ἐκείνων ἐνθα ἠδύνατο νὰ ὀμιλῶσι μεγαλοφώνως, χωρὶς ν' ἀκουῶνται.

Καὶ ἐξεπλήσσετο μετ' ἐκείνου ἡ Δινόρα ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὸ Παρίσι οἱ ἀνεξερεύνητοι καὶ περίεργοι καὶ γραφικοὶ ἐκεῖνοι δρομίσκοι. Παρετῆρει μετὰ θάμβους ταξιδιωτίδος τὰς ἀνούσας, ἀφιλησύνους, ἄνευ ἀμαξῶν, καὶ ὑπὸ ἐπαρχιακῆς ἀτμοσφαιρᾶς περιβαλλομένης ἐδοῦς. Γυναῖκες ἴσταντο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῶν θυρῶν. Παιδάκια ἐξήρχοντο τρέχοντα ἐκ γειτονεικοῦ σχολείου καὶ αἱ μοσχομαγικαὶ κραυγαὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν συνηθύνοντο μὲ τὰ γρινιάσματα τῶν πουλιῶν, προσπετώντων ἐπὶ τῶν ἀναβαλλόντων δένδρων. Τολύπαι ἀνθῶν ἐπὶ τῶν νεανιζόντων κλάδων ἐγγέλων ὑπεράνω τῶν τοίγων. Τὸ λευκὸν αὐτὸ, τὸ κίτρινον, τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο πρᾶσινον ἤρεσκον εἰς τὴν Δινόραν. Περιχαρῆς, ἀνέπνεε τὴν μέθην τοῦ Ἀπριλίου. Δὲν ἤξευρεν ἡ καρδιά τῆς, γεμάτῃ, ἐν τῇ θερμῇ ἅρηντῃ ἀτμοσφαίρᾳ, ἐν ἐπόθει νὰ γελάσῃ ἢ νὰ κλαύσῃ.

Καὶ συνθλιβομένη ἐπὶ τοῦ Ρενέ, ἀνερχομένη διὰ τῆς ὁδοῦ Λεσικ τὸν λόφον τὸν ὀδηγοῦντα πρὸς τὸν παλαιὸν μύλον, τὸν μαυρισμένον καὶ ἐξηρωμένον ἀπὸ τὰ ὕδατα τῶν βροχῶν,

ἐσταμάτα, ὑπὸ παραδόξου κατεχομένη μελαγχολίας, πρὸ τῆς δροσώδους χλόης καὶ τῶν ἀνθυλλίων τῶν κυκλούντων τὴν κοιλάδα, πρὸ τῆς ἀπόψεως τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων, ὀρίζοντος ἀπολλυμένου ἐν τῇ ἐμίχλῃ.

— Εὐεῖς; ἔλεγεν, ἤθελα νὰ ζῶ ἐδῶ αἰωνίως, ἢ νὰ πάγω ἐκεῖ κάτω, μακριὰ, καὶ νὰ περάσω μαζὶ σου ὅλην μου τὴν ζωὴν!

Ἐπόθει ὄντως μακρὰν νὰ φύγῃ, μακρύτερον τῆς ἰοβάφους γραμμῆς τοῦ ὀρίζοντος, ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν, ὑπεράνω τῶν ἄγρῶν, καταμόναχῃ μὲ τὸν Ρενέ, τὸν ὁποῖον θὰ ἠγάπα αἰωνίως, ὡς τὸν ἠγάπα σήμερον! Ἀχ! ἂν μπορούσε νὰ διαρκέσῃ αὐτὸ τὸ σήμερον! Πάντοτε, πάντοτε νὰ τὸν ἀγαπᾶ, ἐκεῖνον. Πάντοτε νὰ ἀγαπᾶται!

Καὶ ὄχι μόνον ἦτο δυνατὸν τὸ ὠραῖον ἐκεῖνον ὄνειρον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐτήρει ὅλον ζωὴ καὶ μειδίαμα. Καὶ ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἐβδομάδων ἡ δίκη «Βερινιὸν καὶ συντροφίας» θὰ ἀναθεωρεῖτο! Ἦτο πραγματικὴ ἢ ἐπιρροὴ τοῦ πρίγγιπος Σαντεναί. Οἱ δικασταὶ ἐπέσπευδον τὴν ὥραν τῆς ἐκκλήσεως. Ἡ Δινόρα οὐδόλως ἐδίσταζεν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς δίκης, οὐδ' ἐπὶ τῆς πίστεως τοῦ Ρενέ. Ἡ μόνη τῆς ἀνησυχία ἦτον ἡ προφανὴς ἀδυναμία τοῦ Φερῶ. Τὸν εὑρισκεν ὠχρότερον καθ' ἐκάστην ἐπίσκεψιν. Ὅταν, καθισμένη ἐπὶ τοῦ ξυλίνου ἐδωλίου, ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ συνδιαλεκτηρίου ἤκουε χωροῦντα τὰ πυρόμενα βήματα τοῦ δεσμώτου, τῇ ἐφαίνετο ἐκάστοτε ὅτι τὰ βήματα ἐκεῖνα ἦσαν ἡσυχώτερα, ἐβάρυναν ἐπὶ μᾶλλον.

Ἐὐλαμὸς καθίστατο ἰσχνότερος, τὸ πρόσωπον χλωμότερον.

— Ὑποφέρεις; ἔλεγεν ἡ Δινόρα, ἀνήσυχος.

Ἐὐστερος, ὀπισθεν τῶν κιγκλίδων, ἀπῆντα μειδιῶν:

— Ὅχι.

— Δισθάνεσαι πληξιν;

— Διόλου. Μὲ διασκεδάζει ὁ Ποτιέ.

— Ὁ Ποτιέ;

Ἐὐ ἄνθρωπος τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Ἐὐ Ποτιέ διηγείτο εἰς τὸν μυθιστοριογράφον τοὺς ἔρωτάς του, καὶ πῶς διὰ μίαν κατεργάραν ἤτις τὸν ἠπάτα εἶχε κλέψει τὸν πάτρωνα καὶ θυσιάσει τὴν ζωὴν του.

— Εἶνε πολὺ περίεργον... πολὺ περίεργον... Θὰ γράψω ἐν βιβλίῳ ἐξ αὐτοῦ. Ἄ! τί ἀνοησία ποῦ εἶναι ὁ ἔρωσ!

Μετὰ ταῦτα ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν Δινόραν:

— Δὲν θέλω νὰ σὲ ἀπογοητεύσω! Ἀλλὰ μὴ ζητεῖς νὰ εὔρης τὸ μυθιστόρημα, ὅπως διόλου ἐν τῇ ζωῇ. Κοστίζει πολὺ ἀκριβὰ τὸ μυθιστόρημα... ὅταν δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ γράφουν!

Ἐὐ Ρενέ σπανίως ἐζήτηε εἰδήσεις περὶ τοῦ Φερῶ. Ἦδη τῷ ἦτον ὀχληρὸν νὰ ὀμιλῇ περὶ τοῦ καταδίκου. Ἡ Δινόρα ἐν τοσοῦτῳ τοῦ εἶπεν ἅπαξ:

— Ὅταν θὰ εἶνε ἐδῶ ὁ πατέρας πρέπει νὰ τοῦ ἐμολογήσω τὰ πάντα!

Ἐὐ νεανίας ἐδάγκωσεν ἐλαφρῶς τὸν μικρὸν ξανθὸν μύστακά του.

— Εἶχατε ὀρκισθῆ! εἶπεν ἡ Δινόρα.

— Ναι, ναι, καὶ δὲν τὸ λησμονῶ ποτὲ, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ πρίγγιψ.

Ἐσπευδε νὰ ὑπεκφύγῃ τοιαύτας συνδιελέξεις. Εὑρίσκετο ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ τῆς οἰκίας τοῦ Φερῶ: ἐδὸς Βροσχάν. Διὰ νὰ μεταπηδήσῃ εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, εἶπεν ἔξοφνα πάρα τῶν κεφαλῶν γυναικῶς, τολμηρῶς ἐξεικονισμένην, ἐντὸς μικροῦ πλαισίου. Ἄπλου:

— Τί εἶνε αὐτό; δὲ μοῦ φαίνεται κακὸ.

— Εἶνε τοῦ Δελακροά, εἶπεν ἡ Δινόρα.

(Ἀκολουθεῖ)